

andet Ministerium var udtalt en modfat Mening, som netop gik ud paa det, den ærede Rigsdagsmand omtalte, nemlig at Spørgsmaalet skulde afgjøres efter den i hvert Tilfælde foreliggende Overenskomst, paalagde jeg en bestemt offentlig Stiftelse, der havde rettet Spørgsmaal i saa Henseende, forsludsviis at afholde Udgifterne til det stemplede Papir, fordi jeg ikke fandt det rigtigt eller billigt, at Brugere skulde gjøre det. Den ærede Forslagsstiller har meget rigtig bemærket, at nu har Spørgsmaalet, saafremt det foreliggende Lovforslag gaaer igjennem, og altsaa hans og min Mening af Domstolene maa betragtes som rigtig, ikke stor Betydning, da der kun er Spørgsmaal om 48 f, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa den Omstændighed, at Loven kun gjælder om Afhændelser til Brugere, deres Børn eller Svigerbørn, og at det er et hyppig indtrædende Tilfælde, at en saadan Bruger kjøber Eiendommen, men inden Skjødets Thinglæsning transporterer den saaledes erhvervede Ret til en tredje Mand; ved en saadan Leilighed vil det være hensigtsmæssigt, at dette Spørgsmaal er afgjort, thi efter min Mening kunne Begunstigelsesne med Hensyn til det stemplede Papir kun komme til Anvendelse ved Skjødes Udstedelse til Brugere, deres Børn eller Svigerbørn, men hvis Retten efter Skjøbecontracten af en af disse transporteres til tredje Mand, vil jeg ansee det rigtigt, at almindeligt Stempelpapir benyttes til Skjødet, kun med Fradrag af det Stempelpapirs Beløb, som skulde have været anvendt, saafremt Udfærdigelsen var skeet til Brugere, deres Børn eller Svigerbørn. — Dermed troer jeg at have gjort det klart for den ærede Forslagsstiller, at jeg stadig har holdt fast ved den Mening, jeg allerede tidligere har anseet for den rette.

Mein: Jeg kan ikke ganske være enig i de Betragtninger, der bleve anstillede af det ærede Medlem, som nu fatte sig. Jeg kjenner ikke nærmere til den omhandlede Høiesteretsdom; jeg tvivler ikke om, at den er grundet paa de Præmisses, som han kortelig fremhævede, men det forekommer mig tvivlsomt, om der ikke tillige har ligget et andet Raisonnement til Grund for det Resultat, hvortil Domstolen er kommen, og om man ikke har Grund til at

antage, at muligt Domstolene kunne komme til et lignende Resultat ved den forestaaende Afgjørelse med Hensyn til det Bøndergods, hvorom her er Tale, som det, hvortil Høiesteretsdommen af 1859 er kommen med Hensyn til det Bøndergods, der er bleven solgt ifølge Loven af 8de April 1851. Naar man seer hen til den paagjældende Bestemmelse i Loven af 8de April 1851 og den dermed ordlydende § 13 i Loven af 24de April 1860, kan man ikke nægte, at disse Bestemmelser ere affattede alt andet end fuldstændig tydelig. De ere affattede paa en saadan Maade, at det er forklarligt, at der kan komme Tvivl tilstede om, hvorledes de rettelig ere at forstaae. Jeg skal tilføie, at uagtet det har ligget nærmest for min Opfattelse at troe, at Meningen var den, at de Begunstigelses, hvorom der er Tale i Loven af 4de Juli 1850, skulde komme til Anvendelse ogsaa ved disse Salg, har jeg dog, jo mere jeg har seet paa Ordene i de paagjældende Paragrapher, fundet Spørgsmaalet tvivlsomt. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at det i og for sig er lidet naturligt, at man, naar man i en almindelig og vidtløftig Lov giver Regler ogsaa for det Forhold, hvorom her er Spørgsmaal, da ikke deri skulde give udtømmende Regler, men kun Regler, som paa en uklar Maade henviser til tidligere Lovbestemmelser. Naar man i § 14 af Loven af 8de April 1851 og i § 13 af Loven af 24de April 1860 overhovedet kommer ind paa at give Regler for, hvad der skal betales i Anledning af disse Overdragelses, vil det være naturligt og rimeligt at sige ligefrem, hvad der skal betales, men naar man ikke gjør i et ved at henviser til Loven af 4de Juli 1850, men giver andre Regler, fristes man til at troe, at man skal sege Reglerne i de nye Lovbestemmelser og ikke i de tidligere, der ikke ere nævnte i den nye Lov. Men dertil kommer, at § 14 i Loven af 8de April 1851 og § 13 i Loven af 24de April 1860 ere affattede paa en saadan Maade, at det næsten er umuligt at bringe dem i Samklang med Bestemmelserne i Loven af 4de Juli 1850. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der fornuftigviis ikke kan være Tale om, at Loven af 4de Juli 1850 skulde komme til Anvendelse, uden hver de Salg, hvorom der er